Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36453
Copyright: Melk, Benediktinerstift

puppim aut prum nauicule aspice. Transacto uero spacio
quasi unius hore circulsit nos lux ingens. et apparuit
ita spacosa et herbosa pomiferosque ualde. Cumque stetisset
nauis ad litus ascendimus et cepimus ire et ambulare
per eo dies illa insula et non potuimus sine ipsius muenire.
Nichil herbe uidimus sine flore et arborum sine fructu. la-
pides eam ipsi spacosi genis sunt. Porro xo mo die muenimus
fluuium urgentem ab orientali parte ad occasum. Cum qui
demusemus hec omnia dubium nobis erat quid agere debuissemus.
placuit nobis transire fluuium sed expectauimus qui illum dei.
Cum hec statuissemus mira nos subito apparuit quidam uir
magno splendore coram nobis. qui statim uiris nostris
appellauit nos atque salutauit dicens. Euge bone fides
dis reuelauit uobis istam terram quam datur esse suis suis.
Est enim medietas insule istius usque ad illud flumen. non
licet uobis transire ultius. Reuertimini ergo unde existis.
Cumque hoc dixisset statim illum interrogauimus unde esset aut
quo nomine uocaretur. Qui ait Cur me interrogas unde
sum aut quomodo uocer. Nuare me non interrogas de ista
insula. Sic illam uides modo ita ab initio mundi pma-
net. Indiges aliquid cibi aut potus siue uestimenti.
Omnia habundes in hac insula et non gustasti de cibo aut
potu. nunquam fuisti oppressus somno. nec nox te operuit.
dies nanque et absque ulla ceritate tenebrarum. hic dominus nr
ihs xpus lux ipsius est. Consestim iuuauimus iter et ille pre-
dictus uir nobiscum pruenit usque ad litus ubi erat nauicu-
la. Ascendentibus autem nobis in nauicula raptus est idem
uir ab oculis nris. et pruenimus per predictam caliginem ad
insulam deliciosam. At ubi fres nos uiderunt exultauerunt
exultacione magna de aduentu uro. et plorabant de abse-
cia mea multo tpe dicentes. Cur patres dimisistis uras
oues sine pastore in ista insula errantes. Nouimus abbem
urum frequenter a nobis discedere in aliquam ptem. sed nesciu